

УДК 657.41:338.24

**ОБЛІКОВА ПОЛІТИКА СОЦІАЛЬНОГО КАПІТАЛУ
ТОРГОВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА**<http://orcid.org/0000-0002-2113-3676>

Мельничук Марина Олексіївна, старший викладач кафедри обліку, аудиту та економічного аналізу, Харківський інститут фінансів Київського національного торговельно-економічного університету, +380979434911, irinkanyu@ukr.net

Melnuchyk Marina, Senior lecturer of Department of Accounting, Audit and Economic Analysis, Kharkov Institute of Finance, Kyiv National University of Trade and Economics

M. Melnuchyk. Accounting policy of the social capital of a trading enterprise.

Disclosure in the accounting information about social capital requires the formation of an accounting policy that determines the position of individual objects of accounting from the standpoint of the source of creating additional value and value of the enterprise. The said updates the justification of the options for accounting of social capital objects and organizes the structural components of the accounting policy accordingly in the part of social capital. The purpose of the article is to justify elements of accounting policy of social capital of trading enterprises for formation of qualitative indicators of reporting. The fulfillment of socially responsible activity by the enterprises of trade determines the formation of social policy, which should be based on indicators of financial and non-financial reporting. The architecture of the accounting policy on social capital is presented in the following parts: general, methodical, organizational and technical. Elements of accounting policy are given in the interaction of internal and external factors. The components that form social capital are classified as a category of accounting system – intangible assets, expenses, liabilities. In order to accurately reflect the reporting on social capital, it is recommended to recognize in the accounting system such objects of accounting, which ensure the receipt of the economic effect and the growth of capitalization of the enterprise. For this purpose it is proposed: to expand the nomenclature of intangible assets - components of social capital; to apply alternative methods of their assessment; to conduct off-balance sheet objects that increase the value of the enterprise, but can not be recognized as objects of accounting under the provisions of accounting standards; balanced approach to choosing the methods of commitment that form social capital. The methodical principles of estimating the components of social capital for use in the formation of accounting policy are presented.

Мельничук М. О. Облікова політика соціального капіталу торговельного підприємства.

Розкриття у бухгалтерській звітності інформації про соціальний капітал вимагає формування облікової політики, який визначає положення окремих об'єктів обліку з позиції джерела створення додаткової вартості й цінності підприємства. Зазначене актуалізує обґрунтування варіантів обліку об'єктів соціального капіталу та організацію відповідним чином структурних складових облікової політики в частині соціального капіталу. Метою статті є обґрунтування елементів облікової політики соціального капіталу торговельних підприємств для формування якісних показників звітності. Виконання соціально-відповідальної діяльності підприємствами торгівлі зумовлює формування соціальної політики, на якій мають ґрунтуватись показники фінансової та нефінансової звітності. Представлено архітектуру облікової політики щодо соціального капіталу за такими частинами: загальна, методична, організаційно-технічна. Елементи облікової політики подано у взаємодії внутрішніх й зовнішніх чинників. До складових, які утворюють соціальний капітал, як категорію облікової системи віднесено – нематеріальні активи, витрати, зобов'язання. З метою достовірного відображення у звітності інформації про соціальний капітал, рекомендовано визнавати в системі бухгалтерського обліку такі об'єкти бухгалтерського обліку, які забезпечують отримання економічного ефекту та зростання капіталізації підприємства. Для цього запропоновано: розширити номенклатуру нематеріальних активів – складових соціального капіталу; застосовувати альтернативні методи їх оцінки; вести позабалансові об'єкти, які збільшують цінність підприємства, але не можуть бути визнані об'єктами обліку за положеннями стандартів обліку; виважено підходити до вибору методів зобов'язань, які формують соціальний капітал. Представлено методичні засади оцінки складових соціального капіталу для використання під час формування облікової політики.

Мельничук М. А. Учетная политика социального капитала торгового предприятия.

Раскрытие в бухгалтерской отчетности информации о социальном капитале требует формирования учетной политики, который определяет положение отдельных объектов учета с позиции источника создания дополнительной стоимости и ценности предприятия. Выше указанное актуализирует обоснования вариантов учета объектов социального капитала и организацию соответствующим образом структурных составляющих учетной политики в части социального капитала. Целью статьи является

обоснование элементов учетной политики социального капитала торговых предприятий для формирования качественных показателей отчетности. Выполнение социально-ответственной деятельности предприятиями торговли обуславливает формирование социальной политики, на которой должны основываться показатели финансовой и нефинансовой отчетности. Представлена архитектура учетной политики социального капитала в разрезе таких частей: общая, методическая, организационно-техническая. Элементы учетной политики представлены во взаимодействии внутренних и внешних факторов. К составляющим, которые образуют социальный капитал, как категорию учетной системы отнесены – нематериальные активы, расходы, обязательства. С целью достоверного отражения в отчетности информации о социальном капитале, рекомендуется признавать в системе бухгалтерского учета такие объекты бухгалтерского учета, которые обеспечивают получение экономического эффекта и роста капитализации предприятия. Для этого предложено: расширить номенклатуру нематериальных активов – составляющих социального капитала; применять альтернативные методы их оценки; вести вне балансовые объекты, которые увеличивают ценность предприятия, но не могут быть признаны объектами учета согласно положениям стандартов учета; взвешенно подходить к выбору методов обязательств, которые формируют социальный капитал. Представлены методические основы оценки составляющих социального капитала для использования при формировании учетной политики.

Постанова проблеми. Розвиток сучасних торговельних підприємств за умов високої конкуренції ритейлів, гнучкої державної політики, високих вимог до соціальної відповідальності бізнесу забезпечується системою якісних даних бухгалтерського обліку. Формування своєчасних й достовірних інформаційних потоків дозволяє складати фінансову й управлінську звітність, яка надає показники про майновий стан та результати діяльності за різними запитами стейкхолдерів. Зокрема, законодавчою новелою є складання звіту з управління, у якому передбачено розкриття інформації про екологічні й соціальні аспекти та кадрову політику. Підприємствам, середня кількість працівників яких на дату складання річної фінансової звітності перевищує критерій у 500 працівників, рекомендується включати у звіт про управління нефінансові показники діяльності, що містять інформацію щодо впливу його діяльності, зокрема на навколишнє середовище, довкілля, соціальні питання, у тому числі питання соціального захисту працівників підприємства, поваги прав людини, боротьби з корупцією та хабарництвом [1]. Розкриття такої інформації у звітності вимагає від підприємств формування облікової політики з положеннями про соціальний капітал, який характеризує окремі об'єкти обліку з позиції джерела створення цінності. Зазначене актуалізує обґрунтування обраних варіантів обліку таких об'єктів та організацію відповідним чином структурних складових облікової політики в частині соціального капіталу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові напрацювання щодо формування облікової політики висвітлено у багатьох працях таких вчених як: Н.Ю. Голуб, В.А. Дерій, П.Є. Житний, В.М. Жук, І.В. Замула, В.А. Кулик, О.Ф. Ярмолюк та інші. Питаннями обліку соціального капіталу підприємств приділяли увагу незначне коло вчених (К. Безверхий, В. Диба, І. Жиглей, С. Король, С. Легенчук, М. Шигун). Облік соціального капіталу є дискусійним предметом дослідників, як об'єкт бухгалтерського обліку та викликає наукові суперечності через його багатогранну природу, складність при оцінці та визнанні, відображенні в обліку та звітності.

Виділення невирішеної проблеми. Соціальний капітал як об'єкт бухгалтерського обліку є досить новою категорією з низкою дискусійних облікових положень, тому структурування елементів облікової політики такого об'єкту потребує наукового обґрунтування. На сьогодні вченими привертається увага до складових соціального капіталу як окремих об'єктів обліку без їх синергії у складі соціального капіталу, а на практиці більше уникають відображувати їх у звітних формах.

Метою статті є обґрунтування елементів облікової політики соціального капіталу торговельних підприємств для формування якісних показників звітності.

Результати дослідження. Соціальний капітал нами визначено як сукупність економічних ресурсів (матеріальні, фінансові та нематеріальні), що забезпечують економічну вигоду підприємству та приріст його вартості, тобто генерують нематеріальні

активи через соціальну взаємодію учасників бізнес-процесів на макро- та макрорівні. В.А. Гросул робить висновок, що визначаючи поняття «ресурси», доцільно виходити з дослівного перекладу даного поняття та тлумачити його як запаси, цінності, можливості, джерела будь-чого, які можуть бути використані для досягнення цілей розвитку підприємства [2]. У структурі ресурсного забезпечення господарського процесу з'являються трансформації, викликані змінами, що стосуються сутності багатства, до складу якого все більше починають включатися нематеріальні об'єкти [3-4]. Відтак, об'єктами бухгалтерського обліку можуть бути різні складові соціального капіталу з різною економічною природою. Тому постає ключове питання щодо правильного віднесення ресурсів до об'єктів обліку: необоротних активів, витрат, забезпечень чи зобов'язань. Для правильного вибору об'єктів, їх правильного відображення у системі бухгалтерського обліку та формування достовірних показників у звітності, має бути розроблена обґрунтована облікова політика підприємства. Враховуючи той факт, що облікова політика визначає правила обліку підприємства для конкретних об'єктів обліку з метою формування достовірної звітності, інформація про соціальний капітал, як досить нової категорії, буде інформативною й важливою для прийняття рішень.

Облікова політика відповідно нормативних положень передбачає вибір альтернативи щодо методів, методики, способів оцінки, форми організації обліку тощо, які використовуються ним для ведення обліку і складання звітності. Принцип послідовності забезпечує створення умов для отримання релевантної інформації для прийняття якісних управлінських рішень щодо власності протягом річного звітного періоду. Н.О. Лоханова справедливо зауважила, що за рахунок вибору окремих методів обліку так чи інакше досягається вплив на реальні процеси відтворення капіталу суб'єкта господарської діяльності, а це вже виходить далеко за межі інформаційних аспектів [5]. М. Реслер для систематизації завдань, які виконує облікова політика підприємств, виділила такий вимір як соціальний – створення соціальних гарантій для захисту зовнішніх користувачів шляхом забезпечення єдності інтерпретації даних бухгалтерського обліку та показників фінансової звітності [6]. Ученими часто зауважується на складових облікової політики на підприємстві, узагальнивши їх рекомендації, нами запропоновано архітектуру облікової політики щодо соціального капіталу (рис. 1).

З огляду на специфіку діяльності торговельних підприємств та наявні відповідні об'єкти обліку щодо соціального капіталу, які структуровано у взаємозв'язку бізнес-одиниці, узагальнено зовнішні й внутрішні чинники, які впливають на елементи соціального капіталу (рис. 2).

Для генерування управлінських рішень щодо соціального капіталу обліковій системі варто у першу чергу, окреслити облікові аспекти операцій соціального капіталу в частині нематеріальних активів. Стандарти фінансового обліку (GAAP) та МСФЗ до нематеріальних активів відносить усі активи, які не мають матеріальної форми, виникли у результаті минулих подій, зумовили вимірюваний ефект та можуть принести вигоду у майбутньому. Проблемних питань в обліку нематеріальних активів не мало до сьогодні, до прикладу визнання й оцінка, первинне спостереження й відображення у звітності. Нами до складових соціального капіталу віднесено такі види: інтелектуальний капітал, людський капітал, репутаційний капітал, інформаційний капітал, франшиза, гудвіл.

Окремі елементи соціального капіталу актуалізували проблематику облікового відображення операцій з інтелектуальною власністю як видом нематеріального активу підприємства. О.Б. Бутнік-Сіверський розглядає інтелектуальний капітал як економічну категорію з позиції авансованої інтелектуальної вартості, що в процесі свого руху приносить більшу вартість за рахунок додаткової вартості [7]. З точки зору бухгалтерського обліку, інтелектуальний капітал включає нематеріальні активи, що відображені на балансі підприємства (інтелектуальна власність), та знання, які не відображені в обліку – знання працівників, їх вміння, організаційна культура тощо [8, с. 407]. Т.Г. Камінська відзначила, що в еру нової економіки конкурентоздатність

підприємства більше залежить не від контрольованих ним фінансових та матеріальних ресурсів, а від результату використання інтелектуального капіталу, який має певні особливості у кругообороті капіталу в цілому, що накладає відбиток на його відображення в бухгалтерському обліку і звітності [9]. Сучасна практика комерціалізації нематеріальних активів – об'єктів інтелектуальної власності свідчить про те, що на сьогодні представлений цілий спектр можливих форм, способів й підходів до її здійснення (власне використання, продаж, видача ліцензій і франчайзинг, передача ноу-хау, інжиніринг, лізинг, технічна допомога, спільна діяльність та спін-офф), однак в більшості випадків їх вибір здійснюється без відповідного аналітичного обґрунтування та спрямований на задоволення тактичних потреб.

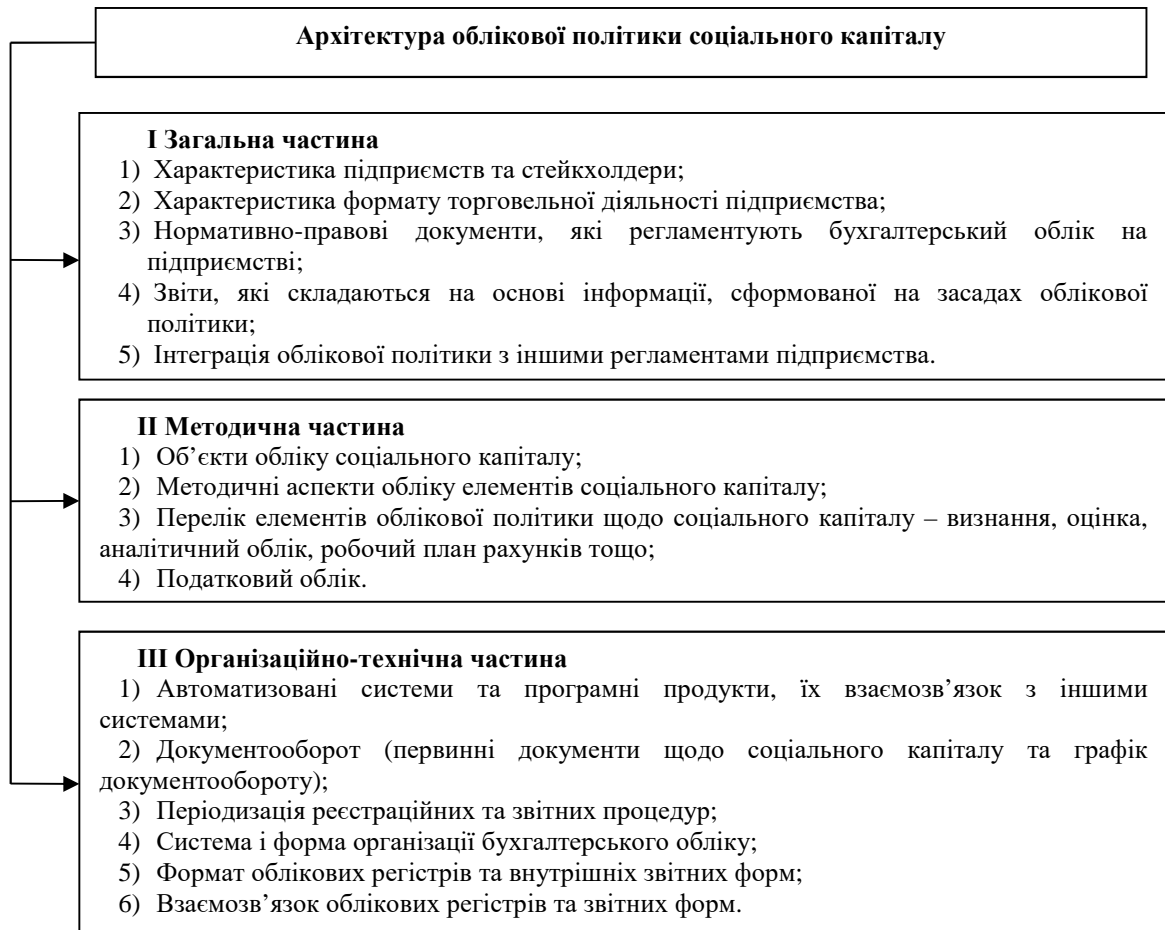

Рис. 1. Архітектура облікової політики соціального капіталу торговельного підприємства

Однією із поширених форм комерціалізації об'єктів інтелектуальної власності є франчайзинг, що полягає у передачі прав інтелектуальної власності іншим суб'єктам господарювання за договором франшизи [10]. Об'єктами обліку, що характеризують основні аспекти франчайзингових операцій у франчайзі є: нематеріальний актив – франшиза; зобов'язання, що виникають перед франшизодавцем (франчайзером); гарантії (заставні права на обладнання); нарахування амортизації на нематеріальні активи (франшизу); відсотки (у разі використання позикового капіталу); витрати, що пов'язані з освоєнням нового виду діяльності. Пропонуємо отримані права в сумі франшизи відображати на забалансовому рахунку 01 «Орендовані необоротні активи». Витрати, пов'язані з отриманням прав рекомендовано відображати на рахунку 39 «Витрати майбутніх періодів» (багато авторів однак в цьому питанні).

Ковтуненко К.В. до складу інтелектуального капіталу відносить людський (працівники, філософія підприємства, внутрішні цінності) та структурний капітал (торговельні марки, патенти, програмне забезпечення) [11]. Автор відзначив, що не всі

компоненти інтелектуального капіталу можуть бути відображені на балансі підприємства, оскільки традиційні методи бухгалтерського обліку перестали бути адекватними умовам на сьогодні через зростаючу роль інтелектуального капіталу як ключового чинника зростання вартості підприємства.

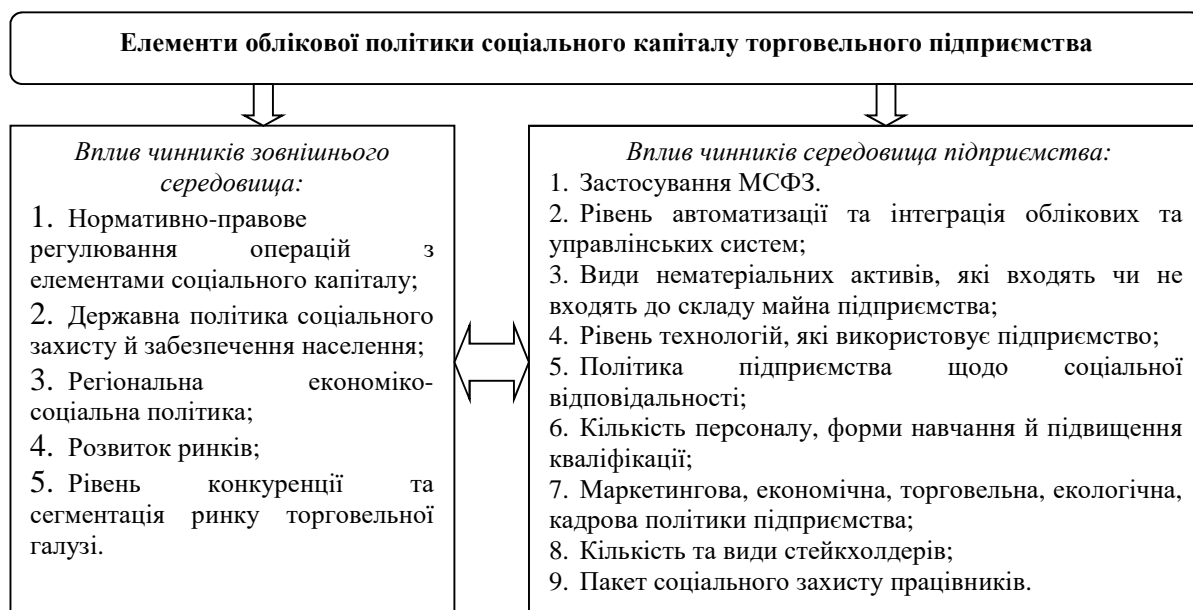

Рис. 2. Взаємозв'язок чинників, які визначають вибір елементів облікової політики щодо соціального капіталу

У бухгалтерському обліку до складу репутаційного капіталу, як вартісного виразу ділової репутації, що приносить економічну вигоду й який буде відображено у складі майна можна віднести: елементи нематеріальних активів; соціальні виплати працівникам; екологічні та соціальні об'єкти обліку; франчайзингові операції; знижки; гарантії тощо. Відповідно до визначених об'єктів обліку щодо репутаційного капіталу можемо виділити основні його складові, які варто окреслювати у обліковій політиці: нематеріальні активи і зобов'язання, які виникають у підприємства у зв'язку з операціями, які підвищують репутацію. Ті елементи репутаційного капіталу, які не можуть бути визнані об'єктами обліку, рекомендовано відображати в системі управлінського обліку й показувати в управлінських звітах, як капітал, який забезпечує збільшення цінності підприємства.

Широкого дослідження як об'єкту обліку набув людський капітал, який вченими пропонується визнавати витратами поточного періоду, джерелом доходу, зобов'язаннями, активом (виробничий ресурс), окремим видом нематеріальних активів (зокрема, частина гудвілу), складовою частиною репутації підприємства.

Витрати, пов'язані із накопиченням інформаційного капіталу рекомендовано відносити до складу соціального капіталу торговельного підприємства та відображати у Звіті з управління як трансакційні. До таких витрат рекомендовано віднести: витрати на збір інформації про ринок, рейтинги, конкурентів, споживачів (частина витрат на маркетинг), кредиторів. Тобто рекомендовано капіталізувати в управлінському обліку витрати, які будуть у фінансовому обліку відображено у складі витрат на 9 класі рахунків.

Ураховуючи складність оцінки об'єктів нематеріальних активів відповідно стандартів обліку, ускладнення викликають саме ті об'єкти, які будуть відображені у складі нефінансової звітності та об'єкти, які увійдуть до складу майна, за якими є складний активний ринок без аналогів. Тому, варто обрати метод оцінки, який, передусім буде відповідати принципу обачності для достовірної оцінки вартості бізнесу. На нашу думку, за таких доцільно поєднувати методи оцінки, до прикладу, ринковий, витратний та дохідний одночасно, зважаючи на обставини, етапність створення активу та певні чинники. При дохідному підході вартість об'єкта оцінки визначається як його здатність

приносити дохід у майбутньому. При витратному підході існує можливість отримати об'єктивні результати, якщо є можливість точно оцінити величину витрат на створення. Слушно зауважує Т. Камінська, що на балансі відображаються не активи як такі, а пов'язані з їх придбанням бухгалтерські операції [9].

Порівняльний метод передбачає порівняння продажів з іншими, аналогічними за якістю, призначенням і корисністю на активному ринку. Пропонуємо застосовувати в обліковій політиці ранжування методів оцінки нематеріальних активів – складових соціального капіталу за значимістю залежно від умов (табл. 1).

Таблиця 1

Методи оцінки нематеріальних активів – складових соціального капіталу

Об'єкт обліку	Методи оцінки		
Людський капітал	Витратний	Ринковий	Доходний
Репутаційний капітал	Доходний	Ринковий	Витратний
Інформаційний капітал	Ринковий	Витратний	Доходний
Інтелектуальний капітал	Витратний	Доходний	Ринковий

Наведене ранжування є досить умовним, проте, дозволить орієнтуватись у базових засадах оцінки складових соціального капіталу при відображенні методів його оцінки в обліковій політиці. При цьому, не виключаємо варіант застосування різних підходів до окремих складових виокремлених об'єктів обліку.

За умов, коли складові соціального капіталу формуються витратним шляхом, варто відзначити, що доцільно оцінювати понесені витрати й отримані доходи (економічні вигоди) від використання елементу соціального капіталу.

Висновки. Впровадження соціально-відповідальних заходів й проектів у підприємствах торгівлі дедалі більше зумовлює формування дієвої соціальної політики, на якій мають ґрунтуватись показники фінансової та нефінансової звітності. До складу соціального капіталу, як категорії облікової системи віднесено – нематеріальні активи, витрати, зобов'язання. Отже, для достовірного відображення у звітності інформації про соціальний капітал, рекомендовано визнавати в системі бухгалтерського обліку такі об'єкти бухгалтерського обліку, які забезпечують отримання економічного ефекту та зростання капіталізації підприємства. Для цього запропоновано: розширити номенклатуру нематеріальних активів – складових соціального капіталу; застосовувати альтернативні методи їх оцінки; вести позабалансові об'єкти, які збільшують цінність підприємства, але не можуть бути визнані об'єктами обліку за положеннями стандартів обліку; виважено підходити до вибору методів зобов'язань, які формують соціальний капітал. Таким чином, облікову політику торговельного підприємства в частині соціального капіталу необхідно будувати на основі соціальної політики, враховуючи можливість забезпечення об'єктами соціальної відповідальності й майбутнього приросту вартості підприємства.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації зі складання звіту про управління: Наказ Міністерства фінансів України від 07.12.2018 р. № 982. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0982201-18> (Дата звернення: 20.12.2018).
2. Гросул В. А. Ресурси підприємства: теоретичне осмислення сутності. Бізнес Інформ. 2013. № 7. С. 236–242.
3. Шигун М. М., Давидюк Т. В. Корпоративна соціальна звітність як перспектива інформування про людський капітал вітчизняних компаній. Вісник Запорізького національного університету. 2011. № 1(9). С. 173–178.
4. Травін В. В. Особливості організації бухгалтерського обліку внутрішнього гудвілу як прояву соціального капіталу на мікроекономічному рівні. Вісник ЖДТУ. Серія : Економічні науки 2010. 2 (52). С. 197–201.
5. Лоханова Н. О. Облікова політика як інструмент управління економічною безпекою компанії. Інвестиції: практика та досвід. 2014. № 11. С. 12–16.
6. Реслер М. Облікова політика – основа методичного забезпечення обліково-аналітичного механізму. Економічний аналіз. 2012. Випуск 11. Частина 4. С. 278–280.
7. Бутнік-Сіверський О. Б. Інтелектуальний капітал (теоретичний аспект). Інтелектуальний капітал.

2002. № 1. С. 16–27.

8. Голов С. Ф. Бухгалтерський облік в Україні: аналіз стану та перспективи розвитку: монографія. Київ: ЦНЛ, 2007. 522 с.

9. Камінська Т. Г. Інтелектуальний капітал як складова кругообороту капіталу підприємства в обліку і звітності. БізнесІнформ. 2013. № 6. С. 289–295.

10. Легенчук С. Ф., Степанюк О. С., Ренкас Ю. Деякі проблемні питання аудиту операцій з комерціалізації нематеріальних активів у системі франчайзингових відносин. Вісник Житомирського державного технологічного університету. Серія : Економічні науки. 2016. № 2. С. 20–26.

11. Ковтуненко К. В. Особливості обліку інтелектуального капіталу на підприємстві. Вісник Східноєвропейського університету економіки і менеджменту. Сер. : Економіка і менеджмент. 2012. № 1. С. 90–97.

References (BSI):

1. *Methodychni rekomendatsii zi skladannia zvitnykh upravlinnia [Methodological recommendations for drawing up a management report]*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0982201-18>.

2. Hrosul, V. A. (2013). *Resursy pidpryiemstva: teoretychne osmyslennia sutnosti [Enterprise resources: theoretical understanding of the essence]*. *BiznesInform – BusinessInform*, 7, 236–242 [in Ukrainian].

3. Shyhun, M. M., Davydiuk, T. V. (2011). *Korporatyvna sotsialna zvitnist yak perspektyva informuvannia pro liudskiy kapital vitchyznianskykh kompanii [Corporate social reporting as a prospect of informing about the human capital of domestic companies]*. *Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu – Bulletin of the Zaporizhzhya National University*, 1(9), 173–178 [in Ukrainian].

4. Travin, V. V. (2010). *Osoblyvosti orhanizatsii bukhhalterskoho obliku vnutrishnoho hudvilu yak proiavu sotsialnoho kapitalu na mikroekonomichnomu rivni [Features of the organization of accounting of internal goodwill as a manifestation of social capital at the microeconomic level]*. *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Seriiia : Ekonomichni nauky – Bulletin of the Zhytomyr State Technological University. Series: Economic Sciences*, 2 (52), 197–201 [in Ukrainian].

5. Lokhanova, N. O. (2014). *Oblikova polityka yak instrument upravlinnia ekonomichnoiu bezpekoiu kompanii [Accounting policy as a tool for managing the company's economic security]*. *Investytsii: praktyka ta dosvid - Investments: practice and experience*, 11, 12–16 [in Ukrainian].

6. Resler, M. (2012). *Oblikova polityka – osnova metodychnoho zabezpechennia oblikovo-analitychnoho mekhanizmu [Accounting policy - the basis of methodical provision of accounting and analytical mechanism]*. *Ekonomichniy analiz – Economic analysis*, 11(4), 278–280 [in Ukrainian].

7. Butnik-Siverskyi, O. B. (2002). *Intelektualnyi kapital (teoretychnyi aspekt) [Intellectual Capital (Theoretical Aspect)]*. *Intelektualnyi kapital – Intellectual capital*, 1, 16–27 [in Ukrainian].

8. Holov, S. F. (2007). *Bukhhalterskyi oblik v Ukraini: analiz stanu ta perspektyvy rozvytku [Accounting in Ukraine: an analysis of the status and prospects of development]*. Kyiv: TsNL [in Ukrainian].

9. Kaminska, T. H. (2013). *Intelektualnyi kapital yak skladova kruhooborotu kapitalu pidpryiemstva v obliku i zvitnosti [Intellectual capital as a component of the company's capital turnover in accounting and reporting]*. *BiznesInform – BusinessInform*, 6, 289–295 [in Ukrainian].

10. Lehenchuk, S. F., Stepaniuk, O. S., Renkas, Yu. (2016). *Deiaki problemni pytannia audytu operatsii z komertsializatsii nematerialnykh aktiviv u systemi franchaizynhovykh vidnosyn [Some Problematic Issues in the Audit of Intangible Assets Commercialization Operations in the Franchise Relationship System]*. *Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Seriiia : Ekonomichni nauky – Bulletin of the Zhytomyr State Technological University. Series: Economic Sciences*, 2, 20–26 [in Ukrainian].

11. Kovtunencko, K. V. (2012). *Osoblyvosti obliku intelektualnoho kapitalu na pidpryiemstvi [Features of the accounting of intellectual capital in the enterprise]*. *Visnyk Skhidnoievropeiskoho universytetu ekonomiky i menedzhmentu. Ser. : Ekonomika i menedzhment – Bulletin of the East European University of Economics and Management. Ser. : Economics and Management*, 1, 90–97 [in Ukrainian].

Ключові слова: ресурси; об'єкти обліку; капітал; нефінансові показники; нематеріальні активи; методи оцінки; вартість підприємства; звітність.

Ключевые слова: ресурсы; объекты учета; капитал; нефинансовые показатели; нематериальные активы; методы оценки; стоимость предприятия; отчетность.

Keywords: resource; objects of accounting; capital; non-financial indicators; intangible assets; methods of evaluation; cost of the enterprise; reporting.

Рецензент: А.С. Крутова, завідувач кафедри фінансів, аналізу та страхування, Харківський державний університет харчування та торгівлі.

Перевірено на плагіат системою: <https://corp.eu.unicheck.com/library/viewer/report/9495473>